

Manel Queralt i Utrilla

Miserere



emboscall

© Manel Queralt i Utrilla

© D'aquesta edició: Emboscall

Dipòsit legal: B-19514-2004

ISBN: 84-96253-61-9

Primera edició: abril de 2004

Segona edició (dins A furt. Poesia 1990-2006): emboscall, 2007

A David Castillo

primera

*Silenci! Mirarem l'interior d'una ànima.
Al vol, per dir-ho així, de pas, i només
al llarg d'unes poques planes, car
estem d'allò més enfeïnats.*

THOMAS MANN

We are Islands but never too far...

MIKE OLFIELD

• | **L'horabaixa**

.....
Deixa que mortes les remors les nits
vinguin de puntetes –amants fidels–
i amb cura t'extreguin pues de llum.
Dóna't si amb tendresa les seves mans
t'alleugen el dolor de les ferides
i acomboien les parpelles ja mig
closes, negre bàlsam i unguents de son.
.....

• | **Thomas Bernhard**¹

.....
És al meu Estudi on sempre concentro
les recerques importants, decisives.
Podria assegurar que un elevat
percentatge de les recerques més
importants les faig en un reduït
i gens confortable Estudi, de fet,
és en aquest Estudi on realment
faig totes les recerques importants
només aquí és versemblant el que no
hauria estat imaginable lluny
d'aquest Estudi aquí on per primer
cop han estat pensades les idees
més essencials les més necessàries
i és evident que perquè les futures
generacions puguin disposar
de tot el que s'esdevé al meu Estudi
cal l'herència precisa i veraç
cal el testimoni fidel del mestre.
.....

• | **Borges²**

.....

Vast entre el ver i l'irreal el temps
es desdibuixa; dins l'eternitat,
la vida i la mort queden atrapades.
On és el mot que conté l'univers?

.....

• | L'artista³ I

.....

Arribo tard fins i tot si corro arribo
massa tard; pujo furient les escales
i em planto davant el mirall trencat;
abandono el gec d'una revolada
i amb frenesia m'esbullo els cabells
i aterrida veig com es posa a riure:
avui no et reconeixes, no, no encara...
Mecànicament m'arrenco la roba
per deixar-me veure nua i sencera
i mentre ho faig em revisa i se'n fum:
així així... tampoc no et reconeixes...
El terra, les parets, l'aire: quin fred!
L'escalfor neix als pits i entre les cames:
crema l'ofrena d'un cos excitat:
aquesta tampoc ets tu, no, no encara...
Em palpo i no trobo el meu jo suat
m'extrec els ulls, el nas i les orelles
baixo i espellifada surto al carrer.

.....

• | **L'artista II**

.....
Drapaire, drapaire, drapaire!
Restes, deixalles, andròmines velles
llenceu-vos per la finestra deixeu
arraconats els amos que no us volen,
sortiu de calaixos, golfes i armaris,
tancats i oblidats heu perdut la vida:
claus rovellades que ja no obriu portes,
rellotges muts sense corda ni temps,
ferradures llargament cavalcades...
Si decidiu fer el salt vindreu amb mi
i formareu part de les meves obres.
Drapaire, drapaire, drapaire!

.....
Arribo tard fins i tot si corro arribo
massa tard, pujo furient les escales
i em planto davant el quadre acabat
em trec d'una revolada l'abric
i la bufanda i m'esbullo els cabells
veig aterrida com es posa a riure:
avui no et reconeixes, no, no encara...

• | **Parcs i jardins I**

.....

De matinada l'home de la mànega
neteja les lleganyes als carrers
–restes humanes, excrements, orines–
perquè quan s'entrevegi l'ull diví
es presentin davant el nou dia
amb la cara neta i fresc el somriure:
màxim exponent de les bones formes.

.....

• | **Parcs i jardins II**

.....
Té pressa, passa veloç per davant
d'aquell individu que cada dia
remulla els carrers sempre a la mateixa
hora mentre canta i els ulls li riuen.
Sap que quan surt l'espera i el vigila,
que marxa cap a ell rega i l'intimida
però encara que agita el fuet d'aigua
amb males intencions, no l'abasta.
Si l'espanta somriu i continua.

.....
Un dia potser es deixarà estimar.
.....

• | **Parcs i jardins III**

.....
Tanca els ulls imagina com s'acosta
la remor de l'aigua com els seus dits
repiquen contagiats pel desig
d'una pluja que comença a percebre.
Imagina també que no es voldrà
moure mentre frisós espera el xàfec.
*«Faci's enllà, home, marxi, que no
veu que si no s'aparta es mullarà!»*
.....

• | **Certa eròtica**

.....

Com per exemple aquell tros de femella
madura i de bon veure que volgués
doblar les cames fermes encabides
dins d'una faldilla recta i cenyida
que baixés el cos atret per l'enveja
que la terra té dels seus pits de seda
i que fins a quedar ajupida amb les natges
a fregar els talons no hagués deixat mai
d'obsequiar-nos un somriure còmplice.

.....

• | **Germanor**

.....

Cada nit a la mateixa hora un acte
d'agermanament senzill i discret
s'inicia al cor de les llars, estén
els braços de l'amor i acaba en íntima
comunió al centre de la ciutat.

Un acte profund i amb significat,
un acte gran que aplega el bo i millor
de cadascuna de les nostres vides:
a les clavegueres s'ajuntarà
—sense distinció— tota la merda.

.....

• | **El plat saborós I**

.....

A la ràdio un dels locutors
matiners que reemplaça el torn nocturn
un dels que gaudeix de major audiència
botzina cridaner el primer consell
a oïda dels encara endormiscats
ciudadans de bé que a aquella hora munten
l'entrepà de la pausa estatutària:
*«Si sou una persona amb força empenta
—cosa que no posarem mai en dubte—
i us suen els peus i el greix us traspua
deixeu que l'agost us repassi el coll
les aixelles... com us vingui de gust.
Dels condiments i la cocció lenta
en depenen en part els resultats.»*

.....

• | El plat saborós II

.....
*«Per tant no deixeu que passi ni gota
d'aire i estireu-vos entre els llençols
bruts i sense mudar de fa setmanes
—millor si encara són calents i humits—
i després cobriu-vos amb una manta
—cal prevenir que a ple estiu no serà
fàcil trobar-ne una dins els armaris—
Ventilats els records de naftalina
mentre fa xup-xup, al punt, masturbau-vos
—no oblideu però que restes d'orina
poden deixar un regust un pèl amarg
que si teniu pensat entaular un àpat
familiar pot disgustar les nenes—
És una recepta molt saborosa
deixeu que l'hoste en degusti el bescoll,
les aixelles, l'entrecreix... al seu gust.»*
.....

• | **El temps I**

.....

La roda imposa i tot és dit i fet:
els dies s'escolen sense remei.
I per què hauria de ser diferent?
Llevar-se, treballar, reprendre els gests
que any rere any repeteixes cada dia.
Un, dos, tres... i la porta segellada.
Al replà el llit d'un corredor profund
s'empassa voraç els anys a glopades.
Al pis de dalt al mateix temps que jo
algú es lleva aviat surt i camina.
Podria assegurar que quan m'aturo
ell també s'atura com si em volgués
copiar o seguir o què sé jo. Tant és.

.....

• | **El temps II**

.....

Cada cos experimenta el que té
lloc a l'univers fins al punt que algú
que ho veïés tot podria interpretar
en qualsevol cos el que està passant
a qualsevol altra banda del món,
el que ja ha passat o el que passarà.⁴

.....

Cada instant de temps conté tots els altres
els propis i els forans, si n'aïlléssim
una mostra, podríem entreveure
el futur o reconquerir la història.

.....

• | La puta I

*... només els raigs de sol rendeixen
bomenatge a un tendre cos femení»*

EDITH SÖDERGRAN

.....

Des de temps immemorials davant
la vella fonda s'aireja l'ofici:
espectres de joves avantpassades
dansen en memòria de la nit
i envolten una primula donzella
que ronseja mandrosa mentre espera
que el nou dia li afaiti l'entreuix.
A l'albada vidres de gebre als ulls
quan encara mig dormen els sentits
atrau i fascina el seu primer drut
i el convida a fer servir la navalla:
rere la taulada xiscla la llum.
Però les mans roges del barber no
són les de cap assassí sanguinari
sinó les d'un bon orfebre del temps:
massatges destres per escalfar el rostre,
la gola i més avall els pits turgents:
amant sol·lícit que frega els malucs
i deixa el gaudi a punt de caramel.
Podríem suportar una vida sense
sentir el renovat orgasme del sol?

.....

• | **La puta II**

.....

Eixancarrada, des de la cadira
somriu qui forma part de la corrua:
així la beata quan se li acosta
—arriba s’enrojola cuita i passa—
i s’allunya refrenats el seus desigs:
passa i no la mira ni de reüll.
I què us podria explicar sobre el nen
que es deleix per una bona mamella
perquè pensa que li ha robat la mama
un ésser lleig, petit i monstruós?
Es dóna el cas també d’algun Senyor
que es duu el *clínex* a la cara perquè
plora o li cau la baba quan enclota
la mirada dins aquell sexe humit.

.....

• | **La puta III**

.....

Fer cada dia la *toilette* a fons
per llevar-se les cabres⁵ i els amants
que s'han perdut entre les seves cames.
Fer cada dia una *toilette* a fons
amb un gibrell d'aigua clara i sabó
d'A Toxa i una tovallola blanca
i un airet molt fi, ai sí... que eixamori
el borriçol i escampi la proclama:
«Efluis, efluis del meu perfum...!»

.....

• | La puta IV

.....

Mentre es renta la jove parla sola:
*«M'assegura que ell és un gran amant,
golut, terriblement afectuós
i que li agrada veure com la meua
figura avança nua i para sobre
la taula la proposta d'un desig.
Gaudeix amb insistència del plat
que duc entaforat entre les cames
i assaboreix el clímax, el rellepa
i a les postres em penetra convuls.
Després, mentre furga insistent les restes,
se'n vanta i fa farons pujats de to
i senyoreja l'art de la folgança
enardit pels licors del darrer clau:
mixtura explosiva d'orujo i sake»*

.....

• | **El metro I**

.....

Un ésser engolit: carn, pell, ossos, ment
—com Saturn devora viu el seu fill—⁶
endins la caverna dels verms metàl·lics.

Un cop a les entranyes de la terra
sap que el seu viatge no serà llarg
i intueix que l'àcid dels suc digestius
marcaran la pell amb el pas del temps.

.....

• | **El metro II**

.....
Comença així però no pas de sobte
que gairebé per atzar un cansament
imperceptible t'envaeix els músculs
i per primeríssim cop en molts anys
no t'aixeques deixes passar el metro.
Quan l'andana queda buida el silenci
et prem el pit, solitud. Potser has vist
arribar un tren, que ara no ho saps segur,
però ha baixat i pujat gent i després
t'ha semblat també que el metro marxava.

.....
Més tard no has sabut si va ser un somni.
.....

• | **El metro III**

.....

El desconcerta una sensació
tan nova i diferent quan un neguit
que neix dins el ventre s'enfila pit
amunt puja i li engrapa amb força el cor.
La sang ferida estén el seu calfred
per les vies de les venes i el duu
a confins encara per descobrir.
L'escala mecànica puja a poc
a poc i el viatge es fa interminable,
a les bandes rostres baixen rabent
angoixats perquè ja voldrien ser
dins el vagó del metro que perdran.
A fora, de nou entre els edificis,
no mort, no, potser ratat... O més vell?

.....

• | **El cargol**

.....
S'adona que ha trepitjat un cargol.
Heu trepitjat mai abans un mol·lusc?
Un cop esclafat el pastitx informe
–trossets de closca i víscera mesclats–
s'arronsa i sembla que vol recompondre's
però per molt que ho intenti serà
debades, morirà assecat al sol.
.....

• | **El film**

.....
Un camí de llambordes es desplega
per sobre el parc com un fil prim:
rastre que deixaria una bobina
que s'hagués caigut del seu projector.
Ell passeja custodiat a banda
i banda per arbres equidistants
l'ombra dels quals enquadra fotogrames.
Sovint s'atura i aixeca el cap, mira,
però no veu *què* pot tenir importància.
.....

• | **El cap**

.....

Duc la vida entortolligada dins
el magí i els dies passen regiren
i recargolen un cervell eixut
que vegeta enmig d'una calavera
emmanillat per uns vents que l'estiren
des de les parets òssies del crani.
Fins quan podran sostenir la memòria?

.....

• | **Els corbs**⁷

.....

He viscut un somni: deserts i vent
i després carrers d'una ciutat morta
on les ombres, record dels habitants,
anaven i venien al seu aire
i em contagiaven la seva sort
—feliç o adversa no ho sabia dir—
de ser o no ser ocells lliures, incorporis.

.....

• | **L'arbre I**

.....
Sentia com dels meus peus em creixien
les arrels, com mans de la terra fonda
s'enduïen avall memòria i sang.
La saba que ara puja i que dins meu
s'escampa alimentarà els fruits del lotus.⁸
.....

• | **L'arbre II**

.....

Com la llavor caiguda que regira
el vent sobre el sòl erm de la vorera,
el meu fat és donar voltes i voltes:
cançó monòtona que bufa l'aire
i a cau d'orella plany inabastables.

.....

I com la llavor que somnia ser un arbre
en el bosc més bell i antic de la terra.

.....

segona

• | **EII**

.....
Sempre gaudeixo quan em penetra
però darrerament sagno sovint,
a més em roseguen les malalties
sembla que les defenses m'abandonin
i no sóc vell no entenc per què la pell
se'm corca, de com davant el mirall
els ossos cisellen el dolor al rostre
i hi enfonsen als ulls la mirada trista.
Vull pensar però que només és culpa
d'aquestes nits intenses que passo amb ell.

.....
Sé que aviat rebutjarà el meu cos
i en cercarà d'altres, però l'estimo.
.....

• | **La ira**

.....

Neix de ben endins creix i es deslliga
una força que esdevindrà terrible,
s'apoderarà de l'ésser fins al punt
que semblarà un possés –serà un possés–
convertit en un monstre furibund.

Però abans de matar existeix un fràgil
moment en el qual encara és possible
fer-se enrere evitar l'abís profund.
Creuats els límits ja no hi ha retorn.

.....

• | **Els peus**

.....
Amb peus de sang camina per damunt
un fil interminable de navalla,
no hi ha excusa que li pugui evitar
el dolor del tall precís fins als ossos.
Reprimits els gemecs de la protesta
li costa avançar amb les plantes ferides.
Per què tant d'entestament, d'equilibri,
si el camí es fa insuportable i absurd?
.....

Quan un fat decideixi fer-lo caure
s'agafarà on pugui i s'amputarà
les mans en un darrer intent per salvar-se.
.....

• | **El salt**

.....

Era tan gran el desig de morir
que des de l'espadat havia pres
la decisió de deixar-se caure.

.....

La mort el sorprengué abans d'arribar.

.....

• | **Els cucs**

.....

Calia partir el cuc per la meitat,
llavors, mentre encara es recargolava,
introduir l'ham dins una de les parts
encetades fins a folrar el metall.
Era imprescindible comprovar, tot
estirant enrere el cos sangonós,
que l'animal quedés com si fos viu
perquè sinó els peixos descobririen
el parany; i costava molt deixar
ben col·locat aquell mig-cuc perquè
el tros viu i viscós se m'esmuniya
d'entre els dits i sovint es tornava
a partir un o dos cops més fins
que el roig esquer esdevenia cadàver.

.....

Com podia estar un rostre tan a prop
d'un vidre i que el seu alè no hi deixés
l'inconfusible senyal de la vida?
El tornava a mirar, li preguntava
si ja no aniríem més a pescar.
Insistia, ho intentava un cop rere
l'altre i, encara que des d'allí dins
m'hagués respost, no l'hauria sentit.

.....

• | **Goya**⁹

.....
Cossos mutilats lligats i suspesos.
Abans de morir els amputen els fal·lus
i els entaforen dins la boca oberta
pels xiscles de dolor de la tortura:
quin sofriment absurd i més inútil!
Ofegats després els trauran el cap.
.....

A l'inrevés la terra queda a sobre
però sense ulls no és possible veure
l'estès aram d'aglans i fullaraca.
El tronc d'un roure soberg i vell
sosté les misèries de la guerra.
.....

Cap per avall penja el cos d'una branca.
La sang del decapitat degota,
trenca el silenci roig de l'horabaixa.
.....

• | **La cambra**¹⁰

.....
L'empenyen dins de l'habitació
i darrere seu pareden l'entrada.
.....

Només silenci mutisme i oblit.
.....

S'aixeca i a les palpentes intenta
aprendre el nou entorn que l'empresona,
ressegueix els límits d'unes parets
sense esclatxes on l'aire no es renova.
I a poc a poc els ulls s'acostumen
a una obscuritat que no és completa,
suficient, però, per entreveure
que del sostre penja un reixat amb pues
que l'amenaça amb una mort incerta.
.....

L'angoixa acreix si el temps no té pressa.¹¹
.....

• | **Dona**

.....

Podria dormir a l'habitació,
restar sola i no sentir-me mai presa
perquè puc sortir al carrer quan desitgi,
plogui o no, si vull fer una passejada
i escollir la senda que més m'agrada.

.....

O podria estar entre quatre parets
idèntiques a aquelles primeres,
sentir que el silenci suau m'envolta
però saber que el meu dot és càrrega
i que aviat seré venuda a un home.

.....

• | **La mare**

.....

Perquè quan sento que m'ha arribat l'hora,
com la figa per terra moro estesa,
llàgrima porpra caiguda de l'arbre
regalo les meves dolces entranyes:
vespes i abelles em picaran l'ànima
i els mil fills que agombolo moriran.

.....

• | **La filla**

.....
Rosega cruel la impotència
de veure com la malaltia
invisible s'enduu una vida,
dolor d'esgarrapar la terra
i acabar amb les ungles trencades
per la desesperança, follia.
.....

Agafó un ganivet de cuina
i em faig un gran tall d'una banda
a l'altra de la panxa inflada,
m'arrencó el fill que duc a dins
i us en faig ofrena: Teniu!
Preneu-la ara! Què més voleu!?
.....

• | **La vella**

.....

Em podràs tapar el sol però no l'ombra,
em pots treure l'ombra però no el sol
i només si em mates m'ho prendràs tot.
Si et decideixes, fes-ho ara i de pressa
o si no calla, vés, deixa'm en pau!

.....

• | **El magí**

.....
Mentre passejava pels carrerons
de la ciutat, absort, mai no mirava
i la seva realitat només
era imaginable dins el seu cap.
D'imprevist un cotxe de l'orbe extern
envaí la vorera dels mortals
i després de molts ais i uis i xiscles,
féu a miques el nostre benvolgut
vianant: malaguanyat l'accident
havia llançat al final d'un llarg
regueró de sang les restes d'un home.
.....

El gran ensurt però se l'endugué
un bon grupet de tafaners badocs
aplegats a l'entorn de les despulles:
del crani fracturat per la meitat
aparegué un cervell molt eixerit
que saltironant es féu fonedís
avinguda enllà entre el bosc de cames.
.....

• | **Solitud**

.....
De matins sures per entre corrents
de gent que circula dins els carrers
i sorprèn la gran quantitat de rostres
que rebutges sense contemplacions,
un aïllament reflex que amb el pas
dels anys esdevé costum i defensa.
.....

Un dia te n'adones, que necessites
algú concret que d'entre tants estranys
dugui als ulls la prova que encara ets viu
si més no que et tregui de la terrible
habitud de mantenir les distàncies.
.....

• | **La taxa de natalitat**

.....

Quan dues embarassades es creuen
ni se saluden, van com si el que porten
dins no fos un gran motiu d'alegria.

.....

Fa molt poc ha aparegut una nova
malaltia que infla i bomba de forma
excessiva la panxa de les dones
i totes elles es creuen prenyades.
Ningú sap el perquè d'aquest fenomen.

.....

• | **El peixet de plata**

.....

Creixia tan petit i esmunyedís
que si volia podia escolar-se
per qualsevol forat imaginari.

.....

• | **El préstec**

.....
Pensa que quan mori seurà
en companyia d'algun déu
o se n'anirà a pastar fang.
Creu que savis i mediocres
perden massa el temps intentant
donar una resposta al dilema.
.....

Ell mentrestant prou feina té
per mantenir en condicions
la seva petita parcel·la
que no sap si li ve d'herència
si és en préstec però-a-tornar
o si li ha tocat a la rifa.
.....

• | **L'aprenent**

.....
Ell mira sempre per fer d'aprenent
i sense presses gaudeix a fons cada
descoberta que la vida li ensenya;
de gran el traspàs el torba perquè
llavors potser ho sabrà tot i de cop
i voldria tornar a néixer després
al mateix punt on es quedà però
amb la ment oberta d'infant perquè
ell mira sempre per fer d'aprenent
i sense presses gaudeix a fons cada
descoberta que la vida li ensenya;
de gran el traspàs el torba perquè
llavors potser ho sabrà tot i de cop
i voldria tornar a néixer després
al mateix punt on es quedà però
amb la ment oberta d'infant perquè
ell mira sempre per fer d'aprenent
i sense presses gaudeix a fons cada
descoberta que la vida li ensenya;
de gran el traspàs el torba perquè...

.....
(Socors! Traïeu-me d'aquí dins, socors!)
.....

.....
...llavors potser ho sabrà tot i de cop
i voldria tornar a néixer després
al mateix punt on es quedà però
amb la ment oberta d'infant perquè
ell mira sempre per fer d'aprenent...
.....

• | **La sorpresa**

.....
Fer-se rebotre el cap contra una pedra
i escapçar la ment per veure que a dins
no hi ha res sobre aquelles meravelles
que durant tant de temps ha imaginat,
i quin disgust no veure entre les restes
de massa encefàlica estesa a terra
ni el més mínim indici dels seus somnis.
.....

I després, amb ajuda de les mans,
intenta recompondre el seu present
i un passat dispers, trèmuls pilonets
que recull com pot i de nou se'ls posa
dins el crani obert a l'aire i al cel
però amb estat precari perquè amb prou
feines aconsegueix que se li aguantin.
.....

Ara per sopar ja no para somnis
i s'adorm dempeus perquè no vol perdre
el nyap de cervell que encara li queda.
.....

• | **El funcionari**¹²

.....
La gota d'aigua que cau de l'ampit
travessa dard mortífer aquest silenci.
.....

I ara què et passa pit-roig que no cantes?
Que potser és culpa d'aquesta fetor
de socarrim? Maleït crematori!
Però què vols, a molts ens dóna feina.
I d'on et penses que traiem els sous?
Tu no que no ho entendries i és clar
vius a costa d'altri i ets d'una espècie
inferior a més no n'hem de fer res
d'aquells d'allà, no és problema nostre.
Tot i fer fred neix un dia magnífic.
Dins una gàbia d'or, què més vols?
Au va mira tancaré la finestra
i veuràs com el tuf es queda fora.
Ara però canta fes-ho per mi
canta el bosc que estimes i tant enyores.

.....
Un plany trist i melangiós, ben dolç,
travessa dard mortífer aquest silenci.
.....

• | **L'homo civis**¹³ I

.....

Al començament, sense previ avís,
quan menys s'ho esperava li perbocaven
al damunt la brossa dels seus estómacs
i com que llavors l'agafaven sempre
per sorpresa no quedava cap altre
remei que tornar a casa a canviar-se.
La cosa no hauria passat de simple
anècdota si no fos perquè el fet
isolat es començà a repetir
cada vegada que es creuava amb elles.
Adquirí però amb poc temps una certa
destresa o instint de supervivència
—digueu-ho com vulgueu— ben aviat
se'ns acostumà si més no a preveure
i evitar els bruts efectes de l'ensurt.

.....

• | **L'homo civis II**

.....
I és que sempre que passava davant
d'una paperera pública aquesta
indefectiblement el saludava
i pel que es veu amb una efusió
tal que tot el seu contingut quedava
escampat per damunt de la vorera:
maledicció pels escombriaires.
.....

• | **L'homo civis III**

.....

I com si d'una conxorxa es tractés
al grup de contenidors de deixalles
del mercat se li ocorregué imitar
la veneració de les parentes.
Nervioses, maldestres, saludaren
una mica massa tard, tant, que el nostre
benvolgut ciutadà quedà colgat
sota una pila de grums llefiscosos:
restes de carn, llegums i peix podrits.
Un responsable amatent que vetllava
per la salut i ecologia públiques
s'afanyà a recollir-ho tot i prest
sense parar esment al protagonista.

.....

• | **L'homo civis IV**

.....

A mitjanit un espectre es glaçava
palplantat resignat i amb posat murri
a l'abocador municipal, lluny,
a l'última parada del tramvia.
Ert, els cans petaners el confonien
amb un arbre i li pixaven a sobre
les seves líquides necessitats:
una nova modalitat de reverència.
Amb els camals mullats del pantaló
i una forta i viva fetor d'orins
quedaven només cinc hores d'espera
perquè obrissin de nou els transports públics.

.....

• | **El mico de cul vermell (A)**

.....

Les tres nenes A, B i C són amigues
i per primer cop en la seva curta
vida han visitat el zoo amb l'escola.
De nit abans d'anar a dormir la nena
A explica als seus pares les sorpreses
d'un dia plagat de sensacions:
la por davant l'enorme boca oberta
dels temibles cocodrils i les llargues
potes d'aranyes molt grans gegantines
i a més a més diu que uns micos de cul
vermell es tocaven tota l'estona
un xiclet que duïen entre les cames.
Com que està massa cansada no hi ha
conte després d'unes poques estrofes
la nena A s'adorm profundament.

.....

• | **El mico de cul vermell (B)**

.....

I com de costum la nena B arriba
tard perquè té moltes activitats
extres, seu a la cuina i sopa sola.
Tothora fan programes idiòtes
que mai no entén, però se'ls mira d'esma.
Però la cangur l'acuita perquè
el seu xicot és a punt d'arribar.
Neguitosa després d'un dia intens
belluga i remena el seu cos petit
i dins el llit no troba la postura:
al cap li cremen munts de pensaments
que malden per escapar i expressar-se.
Mentrestant a la cambra del costat,
la dels seus pares, una fressa estranya
evoca aquella nit que no podia
aguantar-se més el pipí i va haver
de sortir de pressa i un cop al vàter
es trobà la parella magrejant-se.
Pensa amb aquell mico de cul vermell
i passada la mitjanit s'adorm.

.....

• | **El mico de cul vermell (C)**

.....
La nena C no sopa no té gana.
Encara que està cansada no vol
anar a dormir, per res no vol anar
a dormir, i es queda asseguda a taula.
Nerviosa, la mare l'escridassa,
l'envia de pet al llit: cony de filla!
I com si d'un ritual es tractés
la nena C es posa molt a poc a poc
la camisa llarga perquè voldria
que el temps es deturés per sempre més
amb la caiguda suau de la roba.
Vives les imatges del matí breguen
dins el seu cervell per ser recordades
i abans no reneixin les assassina.
Una però s'escapa: la del mico
de cul vermell que tant ha divertit
tota la classe i les companyes.

.....
Fa mal però per sort avui no dura
el pare està massa cansat panteixa
i potser aviat la deixarà en pau.
Aquesta nit la nena C no dorm.

.....

• | **La por**

.....
Potser el secret del terror resideix
en els detalls reals en el precís
instant que acompanyen l'agressió.
.....

Potser no, potser el secret del terror
resideix en els malsons que de nit
sempre t'ensexampen amb el cul a l'aire
i per molt que vulguis plantar-los cara
una por horrible t'agafa l'esquena
i forceja amb tu i no deixa girar-te.
.....

(Potser no, potser el secret del terror
està en la mà invisible que m'obliga
a estripar cada vers d'aquest poema
i em prohibeix de llegir-lo en veu alta.)
.....

• | **La fam**

.....

Travessa corrent un grupet de noies
despullades i una d'elles llença
una fruita a les mans d'un pidolaire
i marxen carreró enllà entre rialles.
Ell la recull dins la conca parada
i de pressa se l'enduu dins el pit
per protegir-la dels rapinyaires.
En el seu amagatall fet amb quatre
cartrons i aprofitant la llum d'un fanal
en secret partirà aquella magrana
que enlloc de fruits li donarà robins:
res que pugui apagar la seva gana.

.....

• | **La truja**

.....
Dessota un pont mor degollat el porc:
a les mans paper brut, cartes enceses.
Ara quan l'amor amb la cartejada
encara és fresc: on són el fang calent,
la merda, els orins? On les rebolcades?
Mentre rates li roseguen els peus
d'un tall profund en baixa espessa sang
i el riu s'enduu a poc a poc la tarda.
.....

«La gota d'aigua que cau de l'ampit
travessa dard mortífer aquest silenci...»

Anotacions

Amb el títol de MISERERE, faig referència a l'accepció del mot que expressa idees de dolor, desgràcia o imminència de mort; i no aniria gaire desencaminat si prenguéss, també, el sentit d'oclusió intestinal.

¹ Inspirat en el llibre *Maestros antiguos* de Thomas Bernhard.

² Inspirat en *La parábola del palacio*, dins *El hacedor* de J. L. Borges.

³ A la pintora Anna Portell.

⁴ Aquests darrers versos estan inspirats en la *Invençió de la solitud* de Paul Auster.

⁵ Cabra: insecte paràsit de l'home semblant al poll però de cos més curt i ample, anomenat també *poll del púbis*.

⁶ Imatge amb la vista posada sobre el quadre de Goya *Saturn devorant un fill*, representació al·legòrica de com el temps devora tot el que crea.

⁷ Després d'escriure aquest poema, he llegit a *La literatura i el mal* de Georges Bataille, aquesta frase «A vegades la vida necessita no fugir de les ombres de la mort, sinó al contrari, deixar-les créixer fins als límits de la defallença, fins a la fi de la mateixa mort.»

⁸ Els lotòfags van acollir Ulises i li van donar a menjar *el fruit del lotus*, el qual feia perdre la memòria.

⁹ Del gravat *Grande hazaña! Con muertos!*, de la sèrie *Desastres de la guerra* de Goya.

¹⁰ Inspirat en *La escritura de dios*, dins *El Aleph* de J. L. Borges.

¹¹ Un conte de la Índia, tracta d'un home condemnat a passar la nit en una cel·la amb una serp verinosa. Qualsevol petit moviment que fes, aquesta el mataria. Durant tota la nit, l'home es quedà dempeus, ert, immòbil en un racó, temerós que la seva pròpia respiració pogués incitar la serp a atacar-lo. Amb la primera llum de l'albada, veié el rèptil a la cantonada oposada d'on ell era i es va sentir alleugerit perquè no l'havia despertat. Però quan la llum penetrà de plè a la cel·la, observà amb desesperació que no era una serp, sinó una corda.

¹² Després de llegir *Amos de la muerte. Los SS-Einsatzgruppen y el origen del holocausto* de Richard Rhodes.

¹³ Dedicat als polítics i als prohoms.